

Láska spája protiklady, láska brúsi hrany,
láska z nás robí ľudi.

DLHÁ CESTA NA MADEIRU

BEATRIX ZAŤKOVÁ

MOTÝČ



DLHÁ CESTA NA MADEIRU

Autorke vo vydavateľstve Motýľ vyšli tituly:

Vianoce na Madeire – edícia Ostrovné príbehy

Sladkosť madeirského vína – edícia Ostrovné príbehy

Dva svety

Horský hotel Hodváb

Dámska jazda na dno duše

Podivuhodná kniha, ktorá vyčistila more



DLHÁ CESTA NA MADEIRU

BEATRIX ZAŤKOVÁ



VYDAVATELSTVO MOTÝL

Knih je súčasťou edície s názvom *Ostrovne príbehy*

DLHÁ CESTA NA MADEIRU

Copyright © Beatrix Začková, 2024

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Obálka a ilustrácie: Hana Hnízdová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2024

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šírit' v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-356-9

*Knihu venujem priateľskej Madeire.
Odkedy ma privítala s otvorenou náručou,
tak sa všetky moje cesty začínajú a končia
práve na tomto mieste.*





1. KAPITOLA

„To sa mi hádam iba sníva!“ nahnevane vyštekol Martin, tupo hľadiac na letenku v mobilnom telefóne. „Ako sa ti to mohlo stať?“

Paula mu vytrhla iPhone z ruky a s nemalým rozhorčením skúmala rozsah katastrofy, ktorá prinútila jej manžela zvyšovať hlas v úzkej uličke preplneného boeingu. „Ako sa mi to mohlo stať? Hneď ti to vysvetlím!“ vyprskla tlmene. „Nie som jednoducho neomylná. A keďže v našej rodine všetko riešim a vybavujem sama, tak aj občasnú chybičku, ktorých je skutočne iba malá hrstka, padajú na moju hlavu. Tebe sa nič podobné stať nemôže, pretože na všetko kašleš. Nikdy nič nepochváliš, len sa ustavične sťažuješ.“

„A za čo ťa mám chváliť? Za to, že si nám nezarezovala konkrétne miesta a ja som vyhral v tombole tohto objemného spoteného pána, ktorý zaberie polovicu môjho sedadla a bude mi trúsiť bagetu na nové nohavice?“

„Preboha, mlč! Veď ti môže rozumieť!“ zhrozila sa Paula, chlácholivo sa usmievajúc na korpulentného tmavookého muža v ľanovom obleku, ktorý práve začínal šípiť problém.

„To nemyslíš vážne! Má na hlave turban a na kolenách *The Daily Telegraph*. Evidentne Slovak ako repa! Počas letu ma bude doučovať vybrané slová a spodobovanie.“

„Neuškodilo by ti to! V gramatike máš značné rezervy.“

„A ty sa nauč rozoznávať číslice a písmená! Ak to zvládneš, pochopíš, že sedadlo deväť F sa nenachádza vedľa miesta...“ rýchlo fľochol na jej displej, „... dvanásť B. A to ani náhodou.“

Paula nabrala klimatizovaný vzduch do pľúc a s úmyslom opätovať prihrávku takmer zo seba dostala všetko, čo mala na jazyku. Vrodená zdržanlivosť jej však nedovolila urobiť scénu uprostred davu ľudí, a tak štiplavú odpoveď prehltila a radšej sa rozhliadla okolo seba.

Boeing, ktorý ich mal bezpečne dopraviť na dovolenku snov, bol obsadený do posledného miesta. Takmer všetci pasažieri už sedeli na svojich sedadlách, len oni dvaja a mladá rodinka s bábätkom ešte stále čosi riešili. V prípade sympatického páru, podľa výzoru pravdepodobne zo Škandinávie, to bolo pochopiteľné. Výmena plienky novorodencovi je predsa neodkladná záležitosť. Lenže ona a Martin, to bolo čosi úplne iné. Svoje hygienické návyky mali zvládnuté už niekoľko desaťročí, a hádali sa tu pre banalitu. Ako zakaždým... Ako mnohokrát... Ako v podstate stále.

„Prepáčte, mohla by som vás poprosiť o pomoc? Stala sa nám malá nepríjemnosť,“ oslovila napokon Paula pôvabnú letušku plynulou angličtinou.

„Samozrejme, počúvam vás,“ odvetila mladá slečna, ktorá v podstate nemala inú možnosť, pretože uviazla medzi Paulou, jej manželom a ich príručnou batožinou pozostávajúcou z dvoch kufrov požadovaných rozmerov.

„Akosi som pozabudla... pri rezervácii leteniek... pozrite sa, nech sa páči,“ pokračovala Paula zdvorilo.

„Á, každý sedíte inde, to je naozaj nepríjemné. Občas sa to stáva,“ poznamenala letuška.

„No nemuselo by sa, keby...“ Martin sa veľavravne pozrel na manželku a potom sa obrátil k letuške. „Dalo by sa s tým niečo urobiť?“ opýtal sa, šarmantne sa usmievajúc na krásnu mladú ženu. „Viete, moja manželka je často nesústredená a potom robí takéto chyby. Vy ste však na prvý pohľad profesionálka a určite túto nepríjemnosť bez problémov vyriešite.“

Letuška, ktorá si uvedomovala, že sa schyľuje k odletu a na svojich miestach sedia už aj škandinávski manželia a ich čerstvo prebalené dieťaťko, len rýchlo prikývla. „Skúsím niekoho presunúť,“ odvetila a sprisahanecky žmurkla na nešťastníkov.

„Žiadne také!“ vykrikla zrazu odhodlane Paula, ktorú Martinova poznámka a jeho nevhodné správanie pobúrili až za hranicu únosnosti. „Nikoho v tomto lietadle nebudeme obťažovať našimi problémami. Môj manžel si sadne tamto... vedľa toho sympatického mocného indického džentlmena s turbanom a ja, nesústredená chybujúca žena, zaujmem miesto vedľa...“ rýchlo sa poobzerala, aby zistila, kde strávi nasledujúce hodiny letu, „... príjemnej mladej slečny, ktorá sa už istotne nevie dočkať mojej spoločnosti.“

„Paula!“ zhúkol Martin, až sa zopár cestujúcich obzrelo ich smerom. „Slečna je ochotná pomôcť nám.“

„A ja si, naopak, myslím, že nám prospeje, keď si počas letu jeden od druhého oddýchneme. Nechceme predsa riskovať výbuch lietadla v dôsledku nahromadenej negatívnej energie. Takže,“ obrátila sa k ústretovej kráske v modro-bielej uniforme, „ďakujeme vám, skutočne ste veľmi milá, ale my zostaneme – verte mi, pre dobro nás všetkých – na svojich pôvodných miestach.“

„Ako myslíte,“ odvetila už mierne nervózna letuška. „Potom vás teda musím požiadať, aby ste si uložili kufre do

batožinového priestoru nad hlavami a posadili sa. Musíme urýchlene odprezentovať bezpečnostnú ukážku, pretože už trochu meškáme.“ S týmito slovami pomohla Paule s kufrom, pretože jej manžel sa na podobné gesto nezmohol, potom ladne odkráčala a stratila sa v prvej triede.

Martin sa nasúkal na sedadlo vedľa objemného pána z Indie a Paula si prisadla k útlej mladej blondínke ovievajúcej sa reklamným časopisom leteckej spoločnosti.

Po tom, ako sa dozvedeli, kde sú uložené záchranné vesty, kyslíkové masky a kde sa nachádzajú únikové východy, ktoré by v panike nikto z cestujúcich a popravde ani z personálu nedokázal nájsť, konečne zamierili na štartovaciu dráhu a bez problémov vzlietli.

Keď nabrali požadovanú výšku, nastúpila známa rutina typická pre všetky paluby dopravných lietadiel – od momentu, keď ich vynašli a stali sa neodmysliteľnou vzrušujúcou súčasťou ľudských životov. Malé obmeny boli spôsobené iba vyspelosťou techniky a našimi meniacimi sa nárokmi a preferenciami.

Pasažieri sa jednoducho začali venovať vlastným potrebám. Nastavovali intenzitu klimatizácie nad svojimi hlavami, vyberali z príručnej batožiny klasické aj elektronické knihy, okuliare, vodu či sladkosti, hľadali v tabletoch tie správne filmy, snažili sa zabaviť hrou neposedné deti alebo samých seba časopismi či krížovkami, iní sa predierali úzkou uličkou, aby zakotvili v rade tvoriacom sa pred toaletami, zopár sa ich sťažovalo a podaktorí zaspali s cestovnými vankúšmi z pamäťovej peny okolo krku, tmavými maskami na očiach a často aj so silikónovými štuplami v ušiach. Len niektorí sa pozerali cez malé oválne okienka a kochali sa belostnou nadýchanou perinou črtajúcou sa pod okrídleným strojom. Dvaja či traja

sa dokonca usmievali, dokonale omámení predstavou mäkkosti a hebkosti tohto nadpozemského sveta.

Pôvabné letušky sa pomaly presúvali s vozíkmi uličkou a snažiac sa pasažierom skrátiť a spríjemniť dlhý let sladkými nápojmi, alkoholom s bublinkami aj bez nich a všakovakými polotovarmi chabej nutričnej hodnoty sa stále usmievali a milo komunikovali.

Občasné turbulencie sa striedali s hláseniami kapitána, ktorý všetkých informoval o poveternostných podmienkach, nadmorskej výške, štátoch a mestách, ktoré práve míňali. Plač škandinávského bábätka ubezpečoval cestujúcich o tom, že všetky deti sveta upozorňujú na svoju nespokojnosť a nepohodlie presne rovnako, a chrápanie z niektorých miest zas o tom, že nie každého to zaujíma.

Martin okamžite prispel svojou čiastkou k tomuto mini-mravenisku ľudských činností. Od letušiek si vypýtal gin s tonikom, cestoviny v paradajkovej omáčke, neperlivú minerálku a obdaril ich širokým úsmevom odhaľujúcim dokonalý chrup. Potom sa inštinktívne na svojom mieste narovnal, aby vynikla jeho vyšportovaná vysoká postava, a sklopil malý stolík na sedadle pred sebou. Alkoholický miešaný nápoj sa zľahka kĺzal dolu hrdlom a jeho účinky za krátku chvíľu pomohli Martinovi zabudnúť na nepríjemnú scénu, ktorú tu spolu s Paulou predviedli. Pri jedení si dával veľký pozor, pretože jeho nová košeľa mätovej farby, dokonale obopínajúca pestované svaly, spĺňala všetky súčasné módne požiadavky, a červený paradajkový drak by ju síce robil osobitou, ale určite nie trendovou. Pán v turbane sediaci vedľa neho zjedol kuracie mäso s ryžou a dvoma krúžkami uhorky, čokoládovú tyčinku a práve si usrkával z akéhosi presladeného nápoja vo farebnej plechovke. Martin nemal záujem

konverzovať, korpulentný spolucestujúci ho vonkoncom nezaujímal. A tak si vybral z kufra čítačku a pustil sa do najnovšej napínavej kriminálky od svojho obľúbeného švédskeho autora.

Všetci cestujúci sa venovali nejakým činnostiam.

Všetci si spríjemňovali monotónny let niečím potešujúcim.

Všetci až na jednu osobu.

A tou osobou bola Paula.

V obnosených džínsoch a sivej blúzke neurčitého strihu, spotená od stresu a námahy, drepela na svojom mieste a tupo civela na obrovskú mapu sveta pripomínajúcu plešinu vysokého pána sediaceho na sedadle pred ňou. Zabratá do vlastných myšlienok si neuvedomila, že letušky s čarovným vozíkom plným občerstvenia dávno ladne odplávali do zadnej časti lietadla, že má plný mechúr, jazyk od smädu prilepený na podnebie a že jej v bruchu vyhráva hiphopová kapela akési bizarné rytmy bez akejkoľvek melódie. V nose mala suchý vzduch a v hlave Martina. Tuho premýšľajúc sa náhle nevedela zbaviť pocitu, že celá ich spoločná dovolenka, na ktorú práve letia, je jeden veľký omyl. Presne ako ich nevydarené manželstvo. Unavenou rukou si uhladila hnedé vlasy, v ktorých sa začali objavovať prvé šediny, ponaťahovala sa, tak ako jej to dovoľoval stiesnený priestor, a nečujne si vzdychla. Požiadala mladú ženu sediacu vedľa, aby jej umožnila dostať sa do uličky, a zamierila na toaletu.

Keď sa vrátila a opäť usadila, oslovila ju jej sympatická susedka. „Ste zo Slovenska, všakže?“

„Ako ste na to prišli?“ opýtala sa Paula prekvapene.

„No... nedalo sa prepočuť, keď ste sa zhovárali s manželom pred odletom...“

Paule okamžite svitlo. „Prepáčte, boli sme trochu hlučnejší. Stalo sa také nedorozumenie, nepodarilo sa nám sedieť vedľa seba a muža to rozladilo. Nemala som v úmysle obťažovať vás.“

„To nič, vôbec ste neobťažovali, naopak. Pokojne by som si s vaším manželom vymenila miesta, ale napokon ste usúdili, že o to nemáte záujem, a tak som sa neponúkla,“ švitorilo mladé svetlovlasé stvorenie a s účasťou hľadalo na zaskočenú Paulu. „Volám sa Marta, som z Trnavy a letím za manželom do Hamburgu. Žijeme tam už dva roky. Boli sme navštíviť rodičov na Slovensku, ale Janka zavolali do práce o týždeň skôr, a preto letím sama. Vy ste sa kam vybrali?“

„Na dovolenku,“ odvetila Paula a chvíľu rozmýšľala, či má v tejto téme pokračovať. Napokon sa rozhodla, že čosi predsa len načrtne. „V Hamburgu kotví výletná loď, na ktorej strávime zopár dní. Budeme sa plaviť západnou Európou a potom zamierime na Madeiru, ktorá je cieľom našej cesty.“ Odpila si vody, ktorú mala v kabelke, a pohodlnejšie sa usadila. „Volám sa Paula, teší ma,“ dodala.

„Aj mňa. A veľmi,“ povedala a radostne zaklipkala očami Marta. „Ste mladomanželia? Je to vaša svadobná cesta? To musí byť úžasné, také čosi! My s mužom sme strávili po svadbe príjemný týždeň v Malej Fatre. Boli to tie najkrajšie dni môjho života. Hotel, krásna slovenská príroda a všetko, čo k tomu patrí. No predsa len, plavba loďou... to je sen každej nevesty.“

Paula si vzdychla. Tak trochu závidela čerstvo vydatej Marte jej nadšenie, odvahu, a predovšetkým neviditeľné ružové okuliare na jej nose. Už dávno nič z toho nemala. Vlastne to nikdy podobne necítila. „Sme manželia už štrnásť rokov a náš syn je len o pár mesiacov mladší ako naše

manželstvo. Zostal u mojich rodičov a my dvaja sme sa rozhodli užiť si plavbu, utužiť vzťah a opäť navštíviť Madeiru, na ktorej sme sa zoznámili.“

„To je také romantické!“ vyhrkla mladá žena. „Ako z filmu. Každému sa nepodarí začať vzťah na rozkvitnutom subtropickom ostrove, šťastne žiť s partnerom, mať dieťa a po štrnástich rokoch si pripomenúť miesto, ktoré stálo na začiatku ich radostného života,“ rapotala. „Dáte si sušienku? Sú výborné, s kúskami čokolády, kúpila som ich v duty free zóne vo Viedni.“

Paula neodmietla a vnárajúc sa do zvukov vlastného chrúmania odháňala myšlienky, ktoré obnažovali pravdu a sadisticky poukazovali na to, ako veľmi sa jej spoločníčka mylí. „Obaja pracujete v Hamburgu?“ zmenila radšej tému.

„Áno. Ja ako zdravotná sestra a Janko je šofér autobusu. Traja jeho kolegovia náhle ochoreli, nejaká viróza alebo čo, a tak musel nastúpiť za volant. Veľmi ho to mrzelo, nechodíme domov často. Rodičia, súrodenci aj priatelia nám veľmi chýbajú, už sme aj uvažovali, že sa vrátíme do Trnavy, možno už čoskoro...“ rečnila Marta. „A vy? Čím sa živíte?“

„Manžel pracuje ako manažér v jednej nadnárodnej firme zaoberajúcej sa vývojom a výrobou laboratórnej techniky a ja som lekárka oftalmologička. Celé dni trávim v ambulancii medzi svojimi pacientmi, vyšetrujem, diagnostikujem, snažím sa liečiť a pomáhať.“

„Takže obe pracujeme v zdravotníctve! Čo si budeme nahovárať... nekonečné služby, únava, stres a nevdak. Niekedy by som sa na to najradšej vykašľala.“

Paula sa pousmiala. „Keď však vidíte pacienta, ktorému ste pomohli, a pocítite, že má vaša práca zmysel, nabije vás to energiou a prinúti pokračovať.“

„Presne tak,“ prítakala Marta. „To sú momenty, pre ktoré som ešte stále na oddelení,“ priznala, odpila si pomarančového džúsu a pomrvila sa na sedadle. „Odskočím si na toaletu. Neprinesiem vám niečo? Tamto sú letušky s vozíkom. Nič ste nejedli.“

„Nie, ďakujem. Akosi nie som hladná.“

„Ako myslíte, tak možno neskôr.“

S týmito slovami sa Marta postavila a nechala svoju novú známú samu s nepokojnými myšlienkami.

Tuším zadriemal, usúdila Paula, sledujúc svojho muža sediaceho neďaleko. To je celý on. Vždy obdivovala jeho schopnosť hodiť všetko za hlavu a aj napriek často nemalým problémom pokojne zaspáť. Keď ich syn Tomáško v horúčkach prekonával detské choroby, Martin trávil dni v práci a v noci spal ako drevo. Podobne to bolo aj vtedy, keď ich vytopili susedia, aj keď im hrozilo, že Martin príde o prácu. Jeho spánok bol posvätný a Paula si nedokázala predstaviť pohromu, ktorá by ho oň mohla obrať. *Dávno na našu hádku zabudol*, uvedomila si. Hlava mu padala na plece džentlmena v turbane, ktorý sa venoval rovnakej činnosti a navyše aj hlasno chrápal. *Asi by som si tiež mala zdriemnuť a pustiť z hlavy trpkú príchut' nedorozumenia, ktoré sa udialo hneď na začiatku našej zmierovacej cesty*, dumala. Mala by. Lenže to nedokázala. A nie len teraz. Počas ich spoločného života prebdela nejednu noc. V šere lampy skúmala spánkom uvoľnené manželove črty a premýšľala nad vecami, ktoré nevedela zmeniť. A presne to isté robila aj teraz, len s tým rozdielom, že pred jej očami bolo Martinovo temeno a veľký farebný turban.

„Bol tam rad. To malé dievčatko s čiernymi vláskami vracalo a... Ach, prepáčte,“ zavzlykala zrazu Marta a zosunula sa na sedadlo.

„Niečo vážne?“ opýtala sa Paula, vytrhnutá zo svojich úvah. „Môžem sa naň pozrieť, ale pravdepodobne to bude iba následok turbulencií. Neplačte, vyrieši sa to,“ upokojovala mladú ženu, ktorá hlasno trúbila do vreckovky. „Určite iba pojedlo piate cez deviate a malý žalúdok začal protestovať. Plakať kvôli tomu iste nemá význam.“

„To nie preto. Ja len... Už je to tu znova,“ bedákala Marta.

„Čo také? Môžem vám nejakou pomôcť alebo o tom nechcete hovoriť? Čo je tu znova?“

Marta si utrela slzy z líc a uprela na Paulu priesračný blankytný pohľad. „Menštruácia,“ šepala.

„Aha.“ Marta sa zháčila. Potom si však uvedomila, že hormonálny výkyv dokáže poriadne zamávať ženskými náladami a rozhodla sa Martu upokojiť. „Veď na tom nič nie je. Alebo nemáte so sebou tampón? S tým by som vám mohla pomôcť,“ odvetila a začala sa prehrabávať v malej kabelke, ktorá mala svoje najlepšie roky už dávno za sebou. No keď aj napriek jej ponuke prúd slz neustával, konečne pochopila. „Á, takto to je. Mysleli ste si... dúfali, že ste možno tehotná. Je to tak?“

„A zjavne nie som,“ zafňukalo krehké žieňa.

„To ma mrzí, Martuška,“ s účasťou povedala Paula a zovrela malú rúčku vo svojich dlaniach. Pocítila ľútosť a uvedomujúc si, že svojej novej známej nedokáže pomôcť, bola rozhodnutá aspoň ju psychicky podporiť. „Nie je predsa všetkým dňom koniec. Ste mladá, podarí sa to nabudúce.“

Marta sa zhlboka nadýchla. „Presne to si hovorím už pomaly dva roky. Nabudúce, nabudúce, nabudúce... A stále to neprichádza.“

„Nechcem byť netaktná, ale boli ste s manželom na vyšetreniach?“

„Pravdaže.“

„A?“

„Všetko je v najlepšom poriadku. Jankove spermie by mohli vyhrať šampionát v orientačnom behu a ja som plodná ako jabloň. No napriek tomu sme stále len dvaja. Už sa mi aj sníva, že chodím po Trnave s kočíkom alebo držím bábo v náruči, neustále dúfam, ale márne.“

„Poprosím jednu neperlivú minerálku a mliečnu čokoládu,“ oslovila Paula letušku, zobrala si od nej objednávku a zaplatila ju kartou. „Bude to dobré, moja. Teraz sa pekne napite a dajte si sladké. Upokojí vás to, obalí nervy.“

„Ďakujem, ste milá,“ odvetila Marta, odlamujúc si z čokolády.

Paula sa zamyslela. „Dva roky je už pomerne dlhý čas. Nie je vylúčené, že zakrátko otehotniete, príroda je silná, možno za tým stojí iba prechodná hormonálna nerovnováha, no na druhej strane... Nebolo by možno od vecí zväžiť aj možnosti asistovanej reprodukcie. V každom prípade je potrebné upokojiť sa a uvedomiť si, že medicína v tomto smere napreduje míľovými krokmi a tak vy, zdravá žena, istotne bez dieťatka nezostanete. Hlavu hore. Už tam niekde na oblohe medzi hviezdami čaká malé stvorenie a chystá sa zavítať k vám,“ prehovorila z nej lekárka a zároveň staršia sestra.

„Ste taká milá,“ povedala Marta a odpila si vody. „Viete, veľmi po tom s manželom túžime. Lúbime sa, obaja pracujeme, nič nám nechýba. Iba dieťatko,“ rozrečnila sa. „Moja mama je zo siedmich detí, otec z piatich. Ja mám dvoch bratov a sestru, no a Janko je na tom podobne. Pochádzame z veľkých rodín a bolo pre nás samozrejmosťou myslieť si, že aj tá naša bude taká. Ani vo sne by mi nenapadlo, že prídu problémy. Brali sme sa s Jankom z lásky a okrem toho nás

spájala aj túžba stať sa rodičmi. Viete predsa, o čom hovorím. Vy ste to s manželom mali určite podobne.“

Paula sa zarazila. Zrazu nevedela, čo má tomuto čistému stvoreniu, ktoré prahne po tých najpodstatnejších veciach, odvetiť. „Viete, nie všetky osudy majú rovnaký scenár. Ja a môj manžel... Poznali sme sa iba veľmi krátky čas a podarilo sa nám to, o čo sa vy pokúšate už dva roky. V momente, keď som zistila, že som tehotná, sme ešte spoločné spolužitie neplánovali, takže...“ Vravela pomaly, len ťažko hľadala slová. „Potrat som odmietla, a tak sme sa po dlhých diskusiách rozhodli, že to spolu skúsime. Naše dieťa nebolo plánované, rovnako ako naše manželstvo. Jednoducho sa to stalo – jedno aj druhé. Prihodilo sa to. Dnes som za to osudu vďačná. Vlastne mu vďačím za nášho Tomáška. A manželstvo? To by bol dlhý príbeh. Jeden let by naň určite nestačil.“

Marta si svoju staršiu spoločníčku so záujmom premerala. „V manželstve vraj prichádzajú aj ťažké chvíle. My s Jankom sme zatiaľ nič podobné nezažili, ale určite neminú ani nás. Myslím si však, že ak ste spolu vydržali štrnásť rokov, spája vás čosi dôležité a silné. Štrnásť rokov, to nie je len tak.“ Tón, ktorým to vyslovila, vylučoval akékoľvek pochybnosti.

„Myslíte?“ začudovala sa Paula. Takto o tom nikdy neuvažovala.

„Som o tom presvedčená. A predovšetkým vás spája dieťa – to najsilnejšie puto. Moja mama hovorí, že bez neho je dom iba prázdne hniezdo, dieťa je náš odkaz budúcnosti, strapaté čudo s jamkami na líkach a nákazlivým smiechom, vlastný obraz v zrkadle. Vravíte, že sa vám váš syn prihodil. Moja mama by vám dala! Som si istá, že to tak nebolo.“

Paula sa zamyslela. Odlomila si z čokolády a vložila si

do úst malý kúsok. „Máte pravdu, nebolo. To malé stvorenie som nesmierne potrebovala a pritom som o tom ani len netušila. Prišla som na to, až keď sa narodilo, a nikdy som rozhodnutie nechať si ho neoľutovala.“

„Predpokladám, že ani váš manžel. A z toho by ste mohli vychádzať.“

„A vy zas nesmiete strácať nádej.“

Marta sa nesmelou usmiala. „Možno budem mať šťastie ako vy.“

Paula si uvedomila, že je v Martiných očiach šťastnou ženou, a táto zvláštna relativita ju dojala. „Vy budete oveľa šťastnejšia, Martuška. Želám vám to zo srdca.“

Ešte dlho trkotali. Zjedli mliečnu čokoládu, kúpili si horčičku s orieškami a nemalý prísun sladkých kalórií ich postupne priviedol k oveľa veselším témam.

Po bezproblémovom prístátí si vymenili kontakty a bohatšie o životné poznanie sa rozlúčili.



Hamburg ich privítal daždivým počasím. Zatiahnutá obloha ocelevej farby, ťažké mraky a vietor intenzity bezmála hurikánu ani v najmenšom nenasvedčovali tomu, že jún vstúpil do svojej druhej polovice.

Vďaka bohu, cestu pred letiskom lemoval dlhý rad žltých taxíkov a jeden z nich sa ušiel aj Paule a Martinovi.

„Rýchlo nastúp, ja pomôžem šoférovi naložiť kufre,“ vyzval Martin manželku.

Paula ho s radosťou poslúchla. Vietor sa predieral cez jej riflovú bundu, mala pocit, že je doslova ľadový, a tak nastúpila, zabuchla za sebou dvere a v duchu si nadávala, že si na letnú dovolenku nepribalila páperovú vetrovku.

„To je nečas, doriti!“ zanádal Martin, keď si načisto premoknutý prisadol k svojej žene. „Mesto snov, tento Hamburg.“

Paula neodpovedala. Namiesto toho požiadala výbornou nemčinou šoféra, staršieho usmievaťého Turka, aby ich odviezol do hotela, ktorý len pred pár dňami zarezervovala. Pevne verila, že bude dostatočne luxusný a aspoň čiastočne splní požiadavky jej náročného muža.

Auto sa pohlo, pomaly si kliesnilo cestu hustou večernou premávkou pomedzi kvapky prudkého dažďa.

Za oknami sa striedali jednotlivé okrajové štvrte druhého najväčšieho mesta Nemecka, ležiaceho na brehu širokej rieky Labe, priemyselného veľkomesta s obrovským prístavom, vychýreným rybím trhom, so špičkovou operou a s turistami oceňovaným námorným múzeom. Presne to si o ňom naštudovala Paula, a keď tieto informácie pred týždňom čítala Martinovi na terase ich rodinného domu, odvetil jej, že ho tým nemusí zahlcovať, pretože v Hamburgu strávia iba jednu noc a nič z toho si nestihnú pozrieť.

„Kedy máme byť zajtra na lodi?“ opýtal sa zrazu, hľadiac do telefónu.

„Medzi desiatou a osemnástou.“

„Výborne. Aspoň sa nebudeme musieť hnať a stihne sa mi vysušiť bunda,“ odvetil a znechutene sa pomrivil v mokrom odeve.

„Ty máš teda problémy,“ neodpustila si poznámku Paula.

„A ty máš aké, miláčik?“

„Tak napríklad by ma zaujímalo, čo robí Tomáško.“

Martin rozhodil rukami. „No tak mu zavolaj. Nehovorila si s ním už... počkaj,“ hodil rýchly pohľad na hodinky. „Rovných päť hodín. To je tvoj osobný rekord.“

„Ty nie si zvedavý, či je v poriadku?“ vyštekla Paula.